

‘En esperit i en veritat’: crear la unitat de vida (I)

La unitat de vida és un tret essencial de l’esperit de l’Opus Dei. Aquest editorial, en dos lliuraments, presenta algunes de les seves manifestacions.

18/05/2017

Déu desitja adoradors *en esperit i en veritat* (Jn 4,24), diu Jesús a la samaritana en el seu diàleg al costat del pou de Sicar. Tota l’existència d’un cristià està cridada a fer-se

adoració del Pare (*Jn* 4,23), sense que hi hagi espais on la llum de Déu no arribi a entrar: aquest és el culte espiritual (cfr. *Rm* 12,1) pel qual arribem a ser temples vius de Déu, pedres vives del seu temple (cfr. *1 Pe* 2,5).

«Fes del teu cor un altar»,^[1] diu sant Pere Crisòleg. Per ser un mateix altar, no n'hi ha prou de donar: cal donar-se. Tot en la nostra vida s'ha de purificar, en unió profunda amb l'hòstia veritablement agradable a Déu, el sacrifici de Crist. Així, a poc a poc, es crea la unitat de vida, es curulla l'abisme que el pecat obre entre la fe i la vida. Sense desanimar-nos davant les dificultats, descobrim la meravellosa realitat que allà on som tot contribueix al nostre bé, si ens refugiem en l'Amor etern del Déu Un i Tri, la presència del qual il·lumina tota la nostra vida.

El llum del cos és l'ull. Per tant, si el teu ull és bo, tot el teu cos quedarà il·luminat (Mt 6,22). Si les nostres intencions són rectes, si estan encaminades a Déu i als altres en Ell, totes les nostres accions es dirigiran cap al bé, en ***una unitat de vida senzilla i forta***,^[2] perquè ***tot pot i ha de portar-nos a Déu***.^[3]

Tanmateix, sovint podem oblidar aquesta realitat. Per això, des del punt de vista espiritual, la formació que es dona als fidels de l'Obra tendeix a crear en cadascú la unitat de vida, que és característica essencial de l'esperit de l'Opus Dei. Aquesta unificació reforça cada vegada més la nostra identitat de fills de Déu en Crist, per la força de l'Esperit Sant, que ho vivifica tot a través de la caritat i ens impulsa a la santedat i a l'apostolat en les ocupacions de la nostra jornada.

La unitat de vida de Jesús

La unitat de vida ***té com a nervi la presència de Déu, Pare Nostre[4]*** i és, per l'Esperit Sant, ***participació en la suprema unitat del diví i humà realitzada en l'Encarnació del Fill de Déu.[5]*** Crist és «principi d'unitat i de pau»:[6] Ell està sempre unit al seu Pare i li resa perquè ens santifiqui en la veritat (cfr. *Jn* 13, 17). El seu aliment, el que li dona vida, és fer la voluntat del Pare (cfr. *Jn* 4, 34). Tot està orientat cap a aquesta missió, des de l'instant de l'encarnació (cfr. *Hb* 10, 5-7) fins quan puja a Jerusalem, caminant davant dels seus deixebles amb la pressa de l'amor (cfr. *Lc* 19,28). Els seus miracles avalen les seves paraules, i la multitud comenta sense embuts: ***tot ho ha fet bé*** (*Mc* 7, 37).

Sant Josepmaria solia veure en aquest entusiasme popular -***bene omnia fecit***-no només els miracles, que meravellen tanta gent, sinó el fet que Crist ***tot ho va acabar bé, va***

acabar totes les coses bé, no va fer més que el bé.^[7] En el Senyor, consagració i missió formen una unitat perfecta. ***No és possible separar en Crist el seu ésser de Déu-Home i la seva funció de redemptor. El Verb es va fer carn i va venir a la terra ‘ut omnes homines salvi fiant’ (1 Tm 2,4).***^[8]

Per això s'apliquen a Jesús de manera eminent aquelles paraules d'Isaïes que Ell mateix va proclamar a la sinagoga de Natzaret: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat... (Lc 4, 18; cfr. Is 61, 1). Jesús és el Déu i home perfecte que va viure en la seva vida terrenal una total unitat de vida i que «en la mateixa revelació del misteri del Pare i del seu amor manifesta plenament l'home a l'home mateix i li descobreix la sublimitat de la seva vocació».^[9] Ell descobreix a cadascú la seva crida a reconciliar-se amb Déu, i a atreure amb alegria cap a aquesta

reconciliació l'àmbit que Déu li ha confiat en el món (cfr. 2 *Cor* 5,18-19).

El divorci entre la fe i la vida quotidiana

Malgrat que ja s'ha realitzat per sempre en la persona del Senyor, aquesta reconciliació personal i social encara està en camí cap a aquesta plenitud, en camí cap a Crist. Com en temps del concili Vaticà II, “el divorci entre la fe i la vida diària de molts ha de ser considerat com un dels errors més greus de la nostra època. Ja en l'Antic Testament els profetes reprenien amb vehemència un escàndol així. I al Nou Testament sobretot, Jesucrist personalment comminava greus penes contra aquest error”:[10] Ningú no pot servir dos senyors, perquè o tindrà aversió a un i amor a l'altre o prestarà la seva adhesió al primer i menysprearà el segon (*Mt* 6,24).

La incoherència de vida, en què cauen moltes persones, creients o no, és una manca d'harmonia i de pau que trenca l'equilibri personal. Això no hauria de sorprendre, perquè “ignorar que l'home té una naturalesa ferida, inclinada al mal, dona lloc a greus errors en el domini de l'educació, de la política, de l'acció social i dels costums”.[11] La unitat de vida és decisiva per a tothom, i d'una manera peculiar per als laics, com ensenya sant Joan Pau II: “Tot ha de ser ocasió d'unió amb Déu i de servei als altres”.[12] El treball professional d'un cristià és coherent amb la seva fe. ***Aconfessionalisme. Neutralitat. Vells mites que sempre intenten modernitzar-se. T'has molestat a meditar com n'és, d'absurd, deixar de ser catòlic quan s'entra a la Universitat o a l'associació professional o a l'assemblea sàvia o al Parlament, com qui deixa el barret a la porta?*** [13]

Aquestes paraules són d'una gran actualitat: Déu no es pot deixar arraconar per un laïcisme erigit en religió sense Déu. El Papa Francesc convida a **reconèixer la ciutat –i, per tant, tots els espais on es desenvolupa la vida de la nostra gent– des d'una mirada contemplativa, una mirada de fe que descobreixi el Déu que habita a les cases, als carrers, a les places...** Ell viu entre els ciutadans promovent la caritat, la fraternitat, el desig del bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada, sinó descoberta, desvetllada. Déu no s'oculta als que el busquen amb un cor sincer.[14]

Alegrar-nos enmig de la tempesta

Els cristians, segellats per la creu en el baptisme, sempre han conegut la persecució. *Recordeu allò que us he dit: “El criat no és més important que*

el seu amo". Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; si haguessin guardat la meva paraula, també guardarien la vostra. (cfr. Jn 15, 20).^[15] Davant de la perspectiva

del desterrament, sant Joan

Crisòstom, el gran orador de l'Orient, no perdia confiança: "Són moltes les onades que ens posen en perill, i una gran tempesta ens amenaça. De tota manera, no temem ser submergits, perquè ens mantenim dempeus sobre la roca. Encara que el mar es desencadeni, no trencarà aquesta roca; encara que s'aixequin les onades, no podran fer res contra la barca de Jesús. Digueu-me: Què podem témer?. La mort? Per mi, la vida és Crist, i la mort, un guany. El desterrament? Del Senyor és la terra i com l'emplena. La confiscació dels béns? No vam portar res al món, de manera que no ens en podem endur res. Em ric de tot el que és terrible en aquest món i dels seus béns. No temo la mort ni envejo les riqueses. No

tinc desitjos de viure si no és per al vostre bé. Per això, us parlo del que passa ara exhortant a la vostra caritat a la confiança”.[16]

Les dificultats de dispersió que planteja el món no ens han de desanimar. Contemporani de Crisòstom, sant Agustí predicava l'alegria més que el lament: “Per què, doncs, has de pensar que qualsevol temps passat va ser millor que els actuals? Des del primer Adam fins a l'Adam d'avui, aquesta és la perspectiva humana: feina i suor, espines i cards. S'ha desencadenat sobre nosaltres algun diluvi? Hem tingut aquells temps difícils de gana i de guerres? Precisament la història ens els brinda perquè ens abstinguem de protestar contra Déu en els temps actuals. Quins temps tan terribles! No ens fa tremolar el sol fet de sentir-los o llegir-los? Així doncs, tenim més motius per alegrar-nos de

viure en aquest temps que per
queixar-nos”.[17]

Malgrat que hi hagi guerres,
epidèmies, noves pobreses i
persecucions, des de les més tosques,
per part de fonamentalismes que
diuen que són religiosos, fins a les
més refinades, en forma de laïcismes
que poden arribar a ser igualment
fonamentalistes –n’hi ha prou de
pensar en les traves a l’objecció de
consciència en diversos països
d’Occident–, la confiança en Déu és
més forta que totes les dificultats: es
tracta d’una esperança que neix de
l’amor, i que per això no defrauda
(cfr. Rm 5,5). Estem cridats a
glorificar Déu des del racó més
profund del nostre ésser, des del cor,
on ell ho unifica tot, des d’una glòria
divina que és el pes de l’amor, una
força devastadora que ens permet
donar raó de la nostra esperança (cfr.
1 P 3,15): Crist viu en nosaltres.

‘Omnia in bonum’

Setze segles després del Crisòstom i de sant Agustí, sant Josepmaria llançava un crit ple d’optimisme:

Heu de sentir sempre al vostre cor aquest crit, que tinc com esculpit en la meva ànima: ‘omnia in bonum!’, tot és per bé. És sant Pau qui ens dona aquesta doctrina de serenitat, d’alegria, de pau, de filiació amb Déu: perquè el Senyor ens estima com un Pare, i és sapientíssim i totpoderós: ‘omnia in bonum!’ (cfr. Rm 8,28).[18]

Comentava el beat Àlvar: «Quan va escriure el Pare aquesta Instrucció, el 1941, acabava de sortir de la gran tragèdia de la guerra civil espanyola, i havia començat la guerra mundial. La situació era veritablement apocalíptica: i, a l’Església, pel comportament dels uns i els altres, hi havia hagut grans divisions, enormes ferides. Espanya, que havia sortit

sagnant i destrossada de la guerra civil, es trobava en perill de veure's immersa en aquest conflicte molt més gran: i el Pare pensava en la possibilitat d'estar una altra vegada sol –com en la guerra anterior espanyola–, amb tots els seus fills escampats pels diferents fronts de guerra o reclosos en presons».[19]

Part de la nostra unitat de vida és estimar el lloc i el temps en què Déu ens ha posat: és il·lusionant poder treballar i millorar aquest món, alhora que tenim el cap al Cel. Creació i redempció es duen a terme dinàmicament aquí, avui i ara, sempre que vibrem per conèixer i comprendre el nostre món, per estimar-lo amb un optimisme creacional, com va fer sant Josepmaria, que també convidava a no somiar ***somnis vans***,[20] a fugir de qualsevol ***mística del tant de bo***. [21] En el nostre ambient, provem de mostrar-nos tal com som:

Presentant-nos com el que som, com ciutadans corrents –fent-se càrrec cadascun de les seves responsabilitats personals: familiars, professionals, socials, polítiques–, no fingim res, perquè aquesta manera de procedir no és el resultat d’una tàctica. És al contrari: és naturalitat, és sinceritat, és manifestar la veritat de la nostra vida i de la nostra vocació. Som gent del carrer.[22]

Déu ens vol en aquest món

Actualment assistim a greus esdeveniments que manifesten l’acció del diable al món. Encara que cada època de la història porta per si mateixa elements crítics – comenta el Papa–, almenys en els últims quatre segles no s’han vist tan sacsejades les certeses fonamentals que constitueixen la vida dels éssers humans com en la nostra època (...) És un canvi que

es refereix a la manera mateixa com la humanitat porta endavant la seva existència al món.[23]

També sant Josepmaria, veient venir aquesta decadència, proclamava amb accents profètics: **Se sent com un colossal non serviam (Jer 2,20) en la vida personal, en la vida familiar, en els ambients de treball i en la vida pública. Les tres concupiscències (cfr. 1 Jn 2,16) són com tres forces gegantines que han desencadenat un vertigen imponent de luxúria, d'envaniment orgullós de la criatura en les seves pròpies forces, i d'afany de riqueses. Tota una civilització trontolla, impotent i sense recursos morals.[24]**

L'amor al món no ens impedeix de veure el que no va, el que necessita purificació, el que s'ha de transformar. Hem d'acceptar la realitat tal com és, tal com es presenta, amb les seves llums i les

seves ombres. I això requereix vibrar amb les coses, conèixer els problemes, tractar moltes persones, llegir, escoltar. Per estimar Déu no tenim res millor que el món on Ell mateix ens ha cridat a viure, fiats de l'oració que el Fill eleva al Pare: *No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne (Jn 17, 15).*

Estimant aquest món, que és el que ens serveix tal com és per a la nostra pròpia santificació i l'amistat amb els altres, acudirem a Jesús per millorar-lo, per transformar-lo, convertint-nos nosaltres mateixos dia rere dia.

Santa Maria va fer créixer Jesús en la vida ordinària de Natzaret; ara dedicada enterament a la seva missió de Mare nostra, fa créixer Jesús en la nostra vida ordinària. Ella ens ajuda a ponderar tot esdeveniment al nostre cor (cfr. *Lc 2, 51*) per descobrir la presència de Déu que ens crida cada dia. ***Nosaltres, fills*** –

us torno a dir–, som gent del carrer. I quan treballem en les coses temporals, ho fem perquè aquest és el nostre lloc, aquest és el lloc on trobem Jesucrist, on ens ha deixat la nostra vocació.[25] És allà on brilla aquesta llum de l'ànima que reflecteix l'eterna bondat del Senyor. I, amb aquesta llum, Déu il·lumina el món.

Guillaume Derville

.....

[1] Sant Pere Crisòleg, Sermó 108: PL 52, 499-500.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, 10. Cfr. sant Tomàs d'Aquino, Sup. Ev. Matt. (Mt 6, 22).

[3]Ibidem

[4]*És Crist que passa*, 11.

[5] I. de Celaya, “Unidad de vida”, a *Diccionario de San Josemaría*, Monte Carmelo - Instituto Histórico San Josemaría Escrivá de Balaguer, Burgos 2013, 1222.

[6] Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen Gentium* (21-XI-1964), 9.

[7] *És Crist que passa*, 16.

[8] *És Crist que passa*, 106.

[9] Concili Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes* (7-XII-1965), 22.

[10] *Ibidem*, 43.

[11] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 407.

[12] Cfr. sant Joan Pau II, Ex. Ap. postsinodal *Christifideles laici* (30-XIII-88), 17 i 59.

[13] Sant Josepmaria, *Camí*, 353.

[14] Francesc, Ex. ap. *Evangelii gaudium* (24-XI-2013), 71.

[15] *Catecisme de l'Església Catòlica*, 530.

[16] Sant Joan Crisòstom, Homilia, 1-3: PG 52, 427-430.

[17] Sant Agustí, Sermó Caillau-Saint Yves 2, 92: PLS 2, 441-442, cit. a *Litúrgia horarum, lectio* de dimecres la XX setmana del Temps ordinari.

[18] Sant Josepmaria, *Instrucció*, 8-XII-1941, 34.

[19] Beat Àlvar del Portillo, nota 48 a *Instrucció*, 8-XII-1941, 34.

[20] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 8.

[21] Sant Josepmaria, *Converses*, 88. Cfr. S. Sanz, “L’ottimismo creazionale di san Josemaría”, a J. López (ed.) *San Josemaría e il pensiero teologico, Atti del Convegno Teologico*, vol. 1, Edusc,

Roma 2014, 230; A. Rodríguez Luño, “San Josemaría e la teologia morale”, a *Ibidem*, 308; “Epílogo. Unidad de vida”, a E. Burkhart – J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría: estudio de teología espiritual*, vol. 3, Rialp, Madrid 2013, 617-653.

[22] Sant Josepmaria, *Carta 19-III-1954*, 27.

[23] Francesc, Discurs, 22-III-2013.

[24] Sant Josepmaria, *Carta 14-II-1974*, 10.

[25] Sant Josepmaria, *Carta 19-III-1954*, 29.

*Traducció de l'oficina de comunicació
de l'Opus Dei a Catalunya*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/en-esperit-
i-en-veritat-crear-la-unitat-de-vida-i/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/en-esperit-i-en-veritat-crear-la-unitat-de-vida-i/)
(05/08/2025)